

හැටියට රටම පිලිගත් කුමාරතුංග මුනිදාස පඩිතැම්බා විසින් ලියන ලද 'ව්‍යාකරණ විවර්ණයේන්' දේ. බී. දිසානායක පඩිතැම්බා විසින් ලියන ලද 'උඩරට සිංහලයේන්' දැක්වෙන විදියට ගම්පල (ගම්පොල) හැදී ඇත්තේ "ගං පල" යන පද දෙක එකතු වීමෙනි. 'පල' යනු 'තැන' (ස්ථානය)යි. ගං ඉවරික තිබිය හැකි (තිබෙන) තැන කුමක්ද? ගමේ පල යන්නෙන් දෙන්නේ කවර අදහසක්ද? ගලක සිට මෝය දක්වා ගම තැනම ඇත්තේ 'තැන්' ය. රූපියල් අස්සේ අලුත්කාර/දොස්කු ගත්වන්නා සේ මම මගේ අදහස මෙහි දක්වමි.

එදා ගම් ඇති උනේ ජල පහසුකම් ඇති තැන් ඇසුරු කර ගෙනයි. ලිඳක් හාරා වතුර ගැනීම දුන්නර කාර්යයකි. සමහර විට ගල් හටුවා නිසා හැරීම නවතී. ඒ නිසා වෙනමගේ (වෙසෙසින්)ම ගං හෝ දොල පොකුණ වැව් ඇසල ගම් - ගම්මාන ඇතිවිය. එසේ ඇති වූ ගම් කීපයක් හැදින්වීමේදී ගම්ගොඩ (ගංගොඩ) යන නම බහුලව පවතී. ගංගොඩවල යන එයට නිදසුන් සපයයි. ගම් ඉදි උනේ උස් බිමකය. ඒ තේරුමෙන්ද 'ගොඩ' ඇති උනා විය හැක. නාගස් සහිත උස්බිම නාගොඩ ය; පහත් බිම නාවල ය. බෝගොඩ - බෝවල, දෙල්ගොඩ - දෙල්වල, නාරංගොඩ - නාරංවල, දොඩංගොඩ - දොඩංවල යන නම් වලින් එය හඳුන්වනු ලැබේ.

ඒ අනුව මා කියන්නේ ගම් ගොඩ හෙවත් ගම්පල ම ගම්පල වී ඇති බවයි. ගලක හොටුපල කීපයක් තිබිය හැකිය. ගං පල එකක් වන්නේ නිබිය නොහැකිය. උඩුගම්පල කටුගම්පල පොල්ගම්පල මුල්ගම්පල දෙවර්ගම්පල (දෙ - ඉවර ගම්පල?) යන නම් ගමක් නිසා හැදුනු ඒවා නොවේ.

සුමංගල දිස්තරයේ අවුල/අවුළු - මසවුල - මසවුළු යන දෙකම දක්වා ඇත. සිංහල ලේකන රිකියේ (ජාතික අධ්‍යාපන දෙපාර්තමේන්තුව) 'පසිඳු' වැරදිය; 'පසිඳු' හරිය; 'පරසිඳු' හරිය; 'පරසිඳු' වැරදිය. තවත් විදියකින් කියතොත් පසිඳු/පරසිඳු දෙක වැරදිය. පසිඳු/පරසිඳු දෙක හරිය. කලබ/කලබ දෙකත්, කෝෂ/කෝෂ දෙකත්, උලෙල/උලෙල දෙකත්, තොරණ/තොරණ දෙකත්, දිලෙන/සිලෙන දෙකත්, පැහැදිලි/පැහැදිලි දෙකත් නිවැරදිය. ගම්පල/ගම්පල දෙකෙන් ගම්පල වැරදිය; දෙතිවල/දෙතිවල දෙකෙන් දෙතිවල වැරදිය. කොහුවල රන්වල දෙදියවල, දෙතිවල, ගෝනනිචුවල, මඩවල, උම්මල වල යන තැන්වල ඇත්තේ (මුරුදු) 'ඳු' සහිත 'වළවල්' ය. වළ/ගොඩ යන දෙපදයේ වෙනස අපි දැනමු.

වළේ වැටී සිටි බලලා වළෙන් ගොඩ ගැනිණි.

සම්මතය අනුව මේ වැකිය නිවැරදිය. වළේ වැටී සිටි බලලා වළෙන් ගොඩ ගැනිණි වැරදිය. රන්වල - රන්වලින් - රන්වලට කොහුවල - කොහුවලින් - කොහුවලට නිවැරදිය. අනේ න/භා - ල/ළ ට ශීයක්! අපේ රටේ ඇති නාවල - බෝවල ආදී හම වලක්ම ආවාට/වළ යන තේරුම මිස වන/වල යන තේරුම නැති ඒවා බව මගේ අදහසයි. ඒ අනුව න/භා - ල/ළ රකින්නේ රන්වල/දෙදියවල මෙන්ම නාවල බෝවල ත් (මුරුදු) ඳු යන්නෙන් ලිවිය යුතුය.

ආලෝක යන සකු වචනය සිය බසට බිඳෙන්නේ 'අලු' කියායි. අලුයම - අරුනල - සඳලනල යන වචනවලදී 'අලු' යන 'ආලෝක' යන තේරුම දෙන්නකි.

අපේ නම් පොතේ (මහනුවර යුගයේ ලියවුණු පොතක) පවා 'විල්වල, මැදුන්වල, උතුරුවල, මොල්ලියාවල, කොතලාවල, දොඩම්වල, ලියා ඇත්තේ දන්නට 'ල' යන්නෙනි.

එදා ලියන්නකු කිසියම් උවමනාවක් නිසා හෝ නොදන්නාකම නිසා හෝ විසරන රිකියක් කැඩුණු කියා හෝ වචනයක් විකල කොට ලියුණු කියා සිතමු. හුණුවටයේ කතාව බලාපු අපට - යුද්දේට මං නිසා - ගැනි ගෙදර නිසා - මගෙයාලුවෝ මං එනතුරු - ඇසව බලා ගස් නිරතුරු' මගේ යාලුවෝ ඇසව බලා ගස් - අපි ඇසව බලා ගම යන වැකිය දෙකේ 'ගත්' දාකුවෙන් නැදෙන ක්‍රියාපද වන්නේ ගති - ගතිනි,

ගතිමි - ගතිමු ය. 'ග' දාකුවක් හදා ගෙන ගස් - ගති - ගම් - ගමු යන ක්‍රියා පද හදා ගන්නේ සිතමු. ඒ උනත් 'යාලුවෝ බලා ගස්' වන්නේ කෙසේද? 'ය' දාකුව වර්තමාන විදියට (යස් - යති - යමු) 'ගත්' දාකුව වර්තමාන විදියට අංගොඩින් ප්‍රතිකාර ගත යුතුය. මෙතන ඇත්තේ නොදැනුවත්කමටත් වඩා විරිත රැක ගැනීමේ උවමනාවයි.

ආලෝක යන සකු වචනය සිය බසට බිඳෙන්නේ 'අලු' කියායි. අලුයම - අරුනල - සඳලනල යන වචනවලදී 'අලු' යනු 'ආලෝක' යන තේරුම දෙන්නකි. 'අලු' ම - ඇලු' වන්නේ අනමනාදේශයෙනි: -නවු' ම - නැටි' වන්නේ -නවු' ම -නැටි' වන්නේ - බුබුලු' ම - බිබිලු' වන්නේ ඒ නියරට අනුවයි. තවත් විසිතුරු කොට කියතොත් අ-උ-ම යන සොරකුරු ඇ-ඉ-ඵ බවට පෙරලීම අනමනාදේශයයි. අලු - ඇලු, මුලු - මැසි, මඩු - මැඩි, උකුලු - ඉකිලි (වචන දෙකේ තේරුම වෙනස් වී ඇත. මුරුදු 'උකුළු' දන්නට 'ඉකිලි' වී ඇත. උකුළුලක් නැතත් ඉකිලිලක් ඇති නිසා විය යුතුය.) බුබුලු - බිබිලු, බොහොවින් - බෙනෙවින්, ලොවි - ලෙවි ආදී වචන හැදී ඇත්තේ ඒ විදියටයි. හැබැයි, හැම වචනයක්ම එසේ අනමන නොවන බව මතක තබා ගත යුතුය.

නවු ම නැටි වු නිසා - කටු - කැටි, තරු - තැරු කිරීමත් බුබුලු ම බිබිලු වු නිසා කුරුදු - කිරිදි මුතුරු - මිතිරි කොටම කෙටි වු නිසා දොර - දෙර මොර - මෙරු කිරීමත් අපට කල නොහැක. කොටින්ම එදා ලියන්නන් හැදු අනමනාදේශ පද බාවිතා කරනු මිස අලුතින් අනමනාදේශ පද හැදීම අපට හතහමය.

(ආලෝක) අලු ම ඇලි වන සැටි දැන් මබ දැනිනි. අලු ම 'එලි' වුයේ කෙසේද නමක් නැති ආදේශයක් එතන ඇත. මහන - මහනැති - මෙනෙහි වී ඇත්තේන් නරු - නරි - නෙරි වී ඇත්තේන් ඒ ආදේශ විදියට අනුවයි. ප්‍රශ්නය වන්නේ දන්නට 'එලිය' මුරුදු 'එලිය' වුයේ කෙසේද යන්නයි; මුරුදු 'උකුළු' දන්නට 'ඉකිලි' වුයේ කෙසේද යන්නයි.

කෝෂ - කෝෂ දෙකම ලියා ඇත්තේන් අරුන - අරුණ දෙකම ලියා ඇත්තේන් එදා සිටි උගතුන්ය;

'දෙවි' යන්නට 'අ' එකතු කොට 'දෙවි' හදාගෙන ඇතැයි සිතමි. 'දෙවිවා' යනුවෙන් පදයක් නොහැදී 'දෙවියා' යන පදය හැදුනේ ඒ නිසාය. දෙවි සදට (සඳ්දයට) ඉතිරි ලිංග අ - අක් යොදා දෙවිය (සරසවි දෙවිය ඇත වැසි) දෙවියක් යන වචන හදාගෙන ඇත. 'දෙවි' ම 'දෙවි' උවත් 'ඇත්' ම 'ඇති' වී නැත; 'යක්' ම 'යකි' (යැකි) වී නැත; 'වලස්' ම 'වලසි' (වලසි) වී නැත. එනිසා ඇතිනි - යැකිනි - වැලැසිනි යන පද හැදිනි. දෙවි ඉති - දෙවිනි යනුවෙන් පදයක් නොහදා දෙවි ය - දෙවිය හදා ගන්නේ ඇයි? මැසි - මැසිය (මැසිය) මැසිය, මැසි - මැසිය හදා නොගන්නේ ඇයි?

එදා ලියන්නන්ට තිබී නිදහස අද ලියන්නන්ට නැත. ප්‍රමාන - පමන වී ඇත; ප්‍රකාශ - පටස වී ඇත; ප්‍රසිද්ද - පසිඳු වී ඇත; ප්‍රවේශ - පිවිස වී ඇත; ප්‍රච්ඡන (පරිවර්ථය) පැවිදි වී ඇත; ප්‍රසාද - පැහැද වී ඇත. ප්‍රසව - පසව වී ඇත. ප්‍රසුත, ප්‍රස්තවය, ප්‍රස්තාව ආදී වචන සිංහල වී නැත. එදා ලියන්නන් කිසිම රිකියකට නැතිව යකු වචන සිංහලට බිඳ ගත් සැටි අපුරුය. එක් එක් ලියන්නා තමන්ගේ අභිමතය අනුව වචන බිඳ ගෙන ඇති බව පෙනේ. භාෂා යන්න 'බන්' වී ඇතත් බහය, බැරිය ආදී වචනයන් විසරනට පැමිණි තැනක් නොදිනිමි.

වී.ක.ධර්මබණ්ඩු

YSL Migration Services

MIGRATION SERVICES

We specialise in

Skilled Migration
State Sponsorship
Parent, Spouse and Student Visa

Yashodhara Sarachchandra Liyanaarachchi

(Registered Migration Agent)
MARN: 0746956

0430 359 006

26 Sallybrook Circuit, Narre Warren, VIC 3805
Tel: 03 8794 9818 | 03 8794 9297 :Fax

yasho@yslmigration.com
www.yslmigration.com

Lead Design House

